

[Clausager.]

varer, som Smaakaarsmanden maa købe uden Hensyn til sin Indkomst og betale stor Skat af.

Hvorfor i al Verden kan man ikke rette paa saadanne grove Fejl, til Trods for at Skattelovene ligger i en Kommission? Denne Regering har jo baade Viljen og Magten og det hele, hvorfor vil den saa ikke ogsaa have Æren for at rette paa dette?

Man nøler: det skal nok komme. Alting skal nok komme, men vi skal først over Valget. Hvorfor i al Verden kan man ikke tage fat, trække i Arbejdstøjet og bestille noget? Vi har aldrig drømt om, at denne Regering, naar den fik Magten, var saa uhyre vaklevorn og ubeslutsom og altid, naar den blev haardt trængt, kom med den Udtalelse: Der er dog sket store Fremskridt. Tænk, i 1932 var det saaledes, og nu er det saaledes! Der er det ejendommelige ved 1932, at det er ligesom det er Verdens Skabelse; der begynder det hele. Men maa jeg sige een Gang for alle, at i 1932 var alting saa langt nede, at selv en ret klækkelig Fremgang alligevel godt kan betyde, at det staar sløjt til.

Den højtærede Finansminister sagde, hvis jeg hørte rigtigt, at Landbruget fra 1932 til nu for kort Tid siden har haft en Forøgelse af sin Indkomst paa 44 pCt. (*Finansministeren* [V. Buhl]: 60!). Var det 60? Men det behøver ikke at betyde andet, end at Indkomsten endnu er alt for lille i Sammenligning med de øvrige Erhvervs. Kan man feje en saadan Kapacitet paa Nationaløkonomiens Omraade som Professor Jørgen Pedersen i Aarhus til Side, naar han i et Radioforedrag forleden gjorde opmærksom paa, at hvis der skulde være nogenlunde Ligevægt i Indtjeningsforholdene, skulde Landbruget have haft op imod 150 Mill. Kr. mere om Aaret? Kan man feje en saadan Mand til Side og beraabe sig paa, at Landbruget har 60 eller 44 pCt. større Indtægt nu end i 1932? Gaa ud og spørg, hvor meget de har at leve af, saa vil de Godtfolk, der danner en „Husmands- og Arbejderregering“, komme til at opdage, at Husmændene ikke er saa godt tilfredse, for der er ført en i Sandhed husmandsfjendtlig Politik i de senere Aar og for den Sags Skyld ogsaa en arbejderfjendtlig Politik, saasom vi har det store Antal arbejdsløse. Og hvad kan det hjælpe, at en hel Del Arbejdere har faaet deres Lønninger forbedret, naar en ret stor Procentdel, vel omtrent 25 eller 20, er ude i Arbejdsløs-

heden? Det er den samlede Indtjening, man skal se paa.

Hvis det maa være mig tilladt — men det er efterhaanden lidt farligt — kunde jeg nævne, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen har skrevet noget i sit Blad om, at naar man vil maale, hvad Arbejderne tjener, maa man baade tage dem, der er beskæftigede, og dem, der ikke er beskæftigede, og lægge deres Indtægt sammen; saa først faar man frem, hvor meget Arbejderne tjener. Det er efter Hukommelsen, jeg nævner det, men jeg tror nok, det er rigtigt, at der har staaet dette i „Tidens Stemme“ — men der staar jo saa meget, som maaske ikke skulde frem her i Salen.

Der er nok sket Fremskridt, men det er alligevel saadan, at Erhvervsforholdene er uhyre ulige. Det er sandt nok, at Landbrugets Forrentningsprocent fra 1932, da den var ÷ 0,5, er steget til 4,5 sidste Aar — af den bogførte Værdi.

Jeg vil nu helst tage det ifølge Handelsværdien, og jeg har for nylig set opgjort — jeg tror for øvrigt, det er Finansministeren selv, der har sagt det —, at Forrentningsprocenten af Handelsværdien i Kalenderaaret i 1938 var 3,08. Men det kan man ikke klare sig med, for der er ikke nok til Forrentning af den Gæld, man har i Ejendommene, for saa vidt man da har en større Gæld, og det har jo desværre temmelig mange.

Det er jo ikke blot saadan, at der er 160 000 arbejdsløse, men der er en Trediepart af Landmændene, der kan skrive deres Formue med Nul ifølge Optællingen, og vi har en hel Del daarligt stillede Fiskere, saa det ser ikke godt ud i mange Kredse under denne Regerings Ledelse. Ikke desto mindre kan man høre, høre ogsaa i Dag, Tale om de mange Penge, der skal bruges, og hvoraf Landbrugerne faar deres store Part. Men det er for lidt ifølge den Udregning, Professor Jørgen Pedersen har givet, det er kun Smaating, det hjælper ikke ret meget.

Nej, der skal meget mere til, det er aldeles nødvendigt. Man kan ikke i Landbruget med den Indtjening, der er, klare sig, og det er forstaaeligt, at man faar ondt i Øjnene af at se paa de Indtjeningsmuligheder, der er i andre Kredse. Og her er det, vi siger: Ret paa det! Det vil man ikke.

Vi forstaar godt, at man tager fra den ene Part, som tjener meget, og giver til den anden, men det kan aldrig blive en